

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 29.

Fredagen den 17. Juli.

1857.

Paa hvilket Modenhedstrin skal Kornet skæres.

(Slutning fra No. 28).

Danskeren Luno paaminder først om at Lø og Lade er færdig, ren og udluftet til Indhøstningen; at Høstningsredskaberne ere tilfede i tilbørlig Stand og i tilstrækkelig Mængde; at man itide har sikret sig det til Indhøstningen fornødne Antal Arbeidere; at Høstningsveiene ere istandsatte; fortsagt at alle forberedende Arbejder ere udførte i Forveien, at de ikke skulde komme i Veien og forsinke selve Høstningsarbejderne.

Valget af den rette Høstningstid er af særdeles Bigtighed, da det er herpaa, at den største Fordel faa vel Afgrødens Mængde som Godhed beror. Det kan antages for en almindelig Grundsatning for alle Sædarter, at det er fordelagtigere at høste dem, førend de have naaet den højeste Grad af Modenhed og altsaa førend Halmen har ophørt aldeles at trække Safter, og medens Mængden af Kærner vel ikke længere er ganske blød, men heller ikke synderlig hård. Dette vil omtrent ogsaa stemme med de for Melets Godhed omhyggelige Englandsderes Praxis. Især naar man har meget at høste, kan man ikke være opmærksom nok paa at begynde i rette Tid. I Høstens varme Dage kan ikke alene Skallen let blive hornagtig i meget kort Tid, og Kærnen derved tabe som Handelsvare, og Halmen ligeledes tabe i Foderværdi, men Tabet af den fuldmodne Sæd under Høstningen er i ethvert Tilfælde meget betydeligt. Ved Vælgfæd kan man især paa drage sig det største Tab ved at lade den blive fuldmoden paa Roden, da den baade modnes ulige og er meget tilbøielig til at falde af.

En Dansk fra Jylland ytrede paa et norsk Landbrugsmøde, at man i Jylland havde forladt den gamle Mening, at Kornet skulde være fuldmodent inden det blev skåret, især af den Grund, at man ved at udsætte Indhøstningen saalænge led store Tab især af Rug. Den gamle Bonde i Jylland holdt sig før til et praktisk Kjendetegn; han gik ud i Ågeren og svingene sin Hat imod Årene. Kunde han ved en saadan Svingning faa 5 Korn ind i sin Hat, ansaa han det at være rette Tid at skære Kornet. Men Bødhængen ved denne gamle Mening havde kostet Jylland mange hundrede tusinde Tønder Korn. Årene i 1835 ved en Storm i August afblæste de $\frac{1}{10}$ Dele af denne Provinds's Rug. Man havde lært af Erfaring, at det var af høj Bigtighed ikke

at lade Rugen staa længere end nødvendigt, og at skære den, saasnart Kærnen havde faaet Vorets Fasthed. I Midten af det umodne Korn findes en med en mellemlignende Saft opfyldt Gulhed. Efterhaanden som Kornet modnes forsvinder denne Gulhed tilligemed Vædsken, der omdannes til Melstof, hvorved Kærnen bliver fast. Naar dette er skeet, bør Rugen skæres, og før det paa denne Tid, vil man ikke alene undgaa Faren af en Storm, men man erholder ogsaa det bedste Korn.

Gøden bør ligeledes høstes, naar Kærnen har faaet Vorets Fasthed. Lader man den staa længer, bliver den til hvad man kalder Glasgøde, hvorved den bliver af mindre Værdi.

Angaaende Indhøstningstiden for Byg vare Meningerne derimod delte. Meningsforskjelligheden skrev sig dog egentlig fra de forskjellige Indhøstningsmaader. Medens saaledes i Sjælland Bygget lagdes paa Skur med Lå ud fra den staaende Sæd, huggedes derimod i Jylland Kornet ind mod den staaende Sæd og opbandes i Reg efterhaanden som det nedfaldes. Var da Sæden i sidste Tilfælde tvegrødet, saa vilde det skade, dersom den høstes meget tidligt og strax blev opbunden, da de grønne År, der vare komne ind i Regene, vanskeligen vilde kunne opnaa tilstrækkelig Modenhed. Saa den derimod som i første Tilfælde og tørrede paa Skur ligesom Lø, og altsaa ikke bandtes strax kunde den meget godt eftermodne, selv om den huggedes saa tidligt at den netop stod i Røddros. Der saa altsaa i Høstningsmaaden en naturlig Grund til, at man i Sjælland kunde høste sit Byg tidligere end i Jylland. I Sjælland høstes det saaledes idet samme det gik ind i Røddros, men i Jylland naar det gik ud af Røddros, det vil sige, naar nogle Korn havde faaet den gule Farve. I Årene 1846 og 1847 havde han høstet Bygget, saaledes at noget netop var kommen i Røddros, noget var begyndt at gaa ud af Røddros, og noget havde naaet fuldkommen Modenhed. Det Sidste var det flætteste. Det Mellemske gav det vægtigste og smukkeste Korn. Forresten var det ikke blot Kærnen, som vandt ved at høstes tidligere, men ogsaa Straaet blev bedre.

Åvren burde skæres, naar Årene vel syntes gule, men dog, betragtede i Nærheden, spillede i det Grønne, eller saaledes, at det halve Antal Korn vare modne, og det andet halve Antal grønne.

Med Hensyn til Vælgfrugterne fulgte man den Regel, at man høstede dem, naar de underste Vælge vare modne.

I Skotland, siger Stephens, høstes samtlige

Kornsorter paa samme Maade. — Det maa faststilles som almindelig Regel, at Korn i sund Tilstand kommer til Modenhed først i Året og derpaa i Straaet. Hvis derfor Straaet modner først ved Roden, saa bliver Kornets Modning fremtruet. Naarsomhelst Straaet observeres at modne først ved Roden, bør man ikke lade Grøden staa længer paa Roden, da den ikke mere kan trække nogen Nytte af Jorden.

Den letteste Maade at bedømme, hvorvidt Året er modent, sker ved hos Hvede og Havre at undersøge Ålvernes Tilstand i Året samt 2 eller 3 Tommer af det øverste af Straaet under Året. Ere samtlige disse Dele af jævnt halmgul Kulor, og Havsrearet føles haardt at tage paa og Hveden skarp, naar man griber efter dens År, saa ere disse Kornsorter modne. Ved at undersøge selve Kornet bør det, naar det skal skjæres, føles fast, naar det trykkes mellem Pege- og Tommelfingeren. Bygget maa være af jevn gul Kulor i Korn og Snærp; men saalænge som Hovedet bevæger sig villig hid og did for et Eving af Haanden er Kornet ikke tilstrækkeligt modent ligesom den jævne Kulor heller ikke vil være tilstede. Overmoden bøier Hveden Året nedad, aabner Ålverne, bliver stiv i Halsen af Straaet og angiver tydeligen at Naturen nu har bestemt Kornet til at falde ud. Den samme Regel som for Hvede gjælder ogsaa for Byg. Naar Halsen af Straaet er modent, saa er det Tid at skjære; men bøier Året sig rent mod Jorden, saa er Bygget overmodent og snappes lettelig bort af Vinden. For Havre gjælder samme Regel, hvad Straaet angaar, og er den overmoden, staa Ålverne ud fra Kornet, som letteligen rinder ud for Vinden.

Det er ikke ganske rigtigt at skjære alle Kornsorter paa samme Modenhedsstrin. Skjæres Hveden for tidligt, saa er den tilbøielig til at skrumpne og faa et blot Farveanslag i Kornet. Er Hveden isjen ganske moden rinder den ud ved den mindste Vind, og enkelte Hvedesorter ere endog tilbøielige til at drysse, før de ere komne til Modenhed. Bygget skrumper ogsaa, naar det skjæres for tidligt. Langt mindre Tab følger med at Havren skjæres for tidligt end med de øvrige Kornsorter. I ethvert Tilfælde er det langt bedre at skjære Kornet før det er modent end at lade det staa til det bliver overmodent.

Om Guano og Ben.

(Af P. D. Boyesen).

Landbrugsforsøgsbestyrer Boyesen har ladet nærværende oplysende Artikkel medfølge et af Hr. Malling affattet Cirkulære, hvori gjøres opmærksom paa det fra hans Vennekasse leverede Fabrikat. Da Artikkelens saaledes ikke kan komme den store Almenhed af Landmænd i Hænde, saa hidrættes den i Ugeskriftet.

Man tør haabe den Tid ikke længer er fjærn, at Tusinder Skippund Ben, der endnu aarligen som

Handelsvare udsendes af Landet, blive forarbejdede og bedre end hidtil benyttede af det Moderland, i hvis Skjød de ere blevene til, og for om muligt at bidrage til, at dette Tidspunkt snarere vil indtræde, meddeles disse Linier.

I Skotland og England, hvorfra man endnu maa hente de fuldstændigste Erfaringer i dette Gmne, anvendes Guano, ligesom og knuste eller i Svovlsyre opløste Ben mest til Rodfrugt, fornemmelig Turnips. Virkningen af Guano, af Benmel og af Ben, opløst i Svovlsyre, er hurtig, men varer ikke længe i Jordsmønnen, hvorfor disse Gjødningsmidler ogsaa ialmindelighed anvendes i en forholdsvis ringe Mængde paa et givet Jordareal og fornemmelig for at frembringe en rig Afgrøde af den Rodfrugt, hvortil de benyttes. Denne Afgrøde fortæres da ofte, og uden at være optagen, af Faar, ved hvis Afkastning paa selve Ålveren denne erholder den nødvendige Kraft til at frembringe de følgende Afgrøder, hvoraf Sædflistet skal bestaa. Forsaavidt Rodfrugtafvingen opføres paa selve Borestedet, bliver den ialmindelighed fortræet af Gaardens Kvægbesætning, hvis Afkastning ogsaa da i samme Grad kommer Jorderuget tilgode. Men, hvor Sædfløgen har mere Lighed med Norges Landbøforholde, hvor man nemlig, som ialmindelighed hos os, onsker et flereaarigt og rigt Græsland efter at Jordbunden ved en vel behandlet Rodfrugtafbl dertil er forberedt, paa saadanne Jorder anvendes ikke saameget Guano, Benmel eller i Svovlsyre opløst Ben, men heller Ben, der ere knuste til en Gids Størrelse eller noget større og mindre i en Blanding, der da ofte, for den anvendes, overgydes med Urin og lades henstaa indtil den ved Benenes begyndende Forraadnelse elendigmælige Lugt fremkommer. Denne Masse blandes da med tør Aske, Kalk, Sand, Lerjord, eller bedre med Kullskov saa meget, som er nødvendig for at den med Lethed kan lade sig adskille. Den paaføres da Jorden i denne Blanding og anvendes tilgæmmed den Kornsæd, hvorefter Ålveren skal gjenlægges til flereaarigt Græsland. Angaaende de mest anvendte Vægtmængder for et givet Jordareal er det ikke let at angive noget Almentgjældende, da Gjødselmængden i ethvert Tilfælde bør saavidt muligt afpasses efter Jordbundens Beskaffenhed og Kraft, ligesom det tillige maa tages i Betragtning, om man agter at gjøde alene for et, eller paa engang for flere Åar. Imidlertid kan man antage, at den bedste Vægtmængde af det ved Guano mest brugelige Kvantum er den mest almindelige Anvendelse af knuste Ben. Naar man altsaa til et Maal Jord anvender fra 75 til 100 T Guano, saa vil ifølge heraf 150 til 200 T knuste Ben være den rette Vægtmængde for samme Jordareal. Dog maa erindres, at de her angivne Vægtmængder ere de for en Rodfrugtsafgrøde almindeligst anvendte. Ogsaa i Norge har man foretaget endel Forsøg med knuste Ben som Gjødsel, og efter disse kan man drage den Slutning, at i flere Egne af dette Land paa et Maal Jord med Jordel kan anvendes langt mere Bøngjødsel, end den her angivne. For blot at fremsætte et Exempel, skal her anføres et Forsøg, foretaget i Nærheden af Christiania, paa god og tørt beliggende Sandmuld, der vistnok er den for Anvendelsen af

Bengjødning mest passende Jord. Denne blev til-
saaret med Byg og hvert Maal gjødet med 2 Skip-
pund temmelig fint knuste Ben efter at de vare stærkt
gjærede i Urin. Paa en anden Del af samme Ager
blev hvert Maal gjødet med 25 Læs almindelig
Kreaturgjødsel — hvert Læs = 20 Kubikfod — og
tilsaaet med samme Sædart, hvorefter den hele Ager
blev tilsaaet med Klover- og Timotheifro. I Be-
gyndelsen var efter Meddelerens Udsagn ingen For-
skjel at iagttage efter de forskellige Slags Gjød-
sel; Avlingen var efter begge særdeles rig; men derimod
gav de følgende Aars Græs væxt et langt rigere Ud-
bytte efter Bengjødningen, end efter Kreaturgjødselen.

I Skotland og England er det i de sidste Aar
blevet temmelig almindeligt at blande Guano og
knuste Ben og da meest i lige Vægtforholde, lige-
som ogsaa at blande disse Gjødningstoffer med den
fra Stald og Fjøs faldende Gjødsel, hvilket i det Hele
taget tilbyder væsentlige Fordele. Guanoen virker paa
Grund af dens let opløselige Natur særdeles kraftigt,
naar tilstrækkelig Fugtighed og Varme er tilstede i
Jordbunden. Men dersom Guano anvendes til en
Kornsæd, hvorved den kommer til at ligge temmelig
nær Jordoverfladen, og vedligeholdende tørt Veir
indtræder, hvilket hos os ofte er Tilfældet, efter at
Værnsæden er nedlagt i Jorden, da bliver dette
Gjødningmiddel uopløst og kan saaledes ikke med-
dele Planterne sine nærrende Bestanddele. Det samme
gjælder ogsaa om knuste eller i Svovelsyre opløste
Ben, anvendte for sig alene til en Kornsæd; men
dersom disse Gjødningstoffer blandes med almin-
delig Kreaturgjødsel, der befinder sig i den for Plan-
telivet meest passende Tilstand, nemlig en begyndt
Gjæring, da vil denne ogsaa meddele sig til Guanoen
eller Bengjødningen, og begge Gjødningstyper vil
da i Forening meddele Planterne en af flere Bestand-
dele bestaaende og saaledes rigere Næring end hvil-
keshelst af disse Gjødningstoffer alene formaar.

Ifølge det foregaaende, vil saaledes den for
vore Forholde almindelighed mest passende Anven-
delse af Guano og knuste eller i Svovelsyre opløste
Ben, hvad enten hvert Gjødningmiddel anvendes
for sig alene eller blandes med Kreaturgjødsel, være
følgende: Af Guano, anvendt til en Rod- eller
Knoldefrugt, — Turnips, Ræber, Poteter — ud-
spredes 100 Pd. paa et Maal jævnt i Raderne
efterat den er blandet med flere Gange dens egen
Masse af Jord, hvorefter Frøet af den Frugt, der
skal avles nedlægges i Rader, Poteter i en Afstand
af ni til ti Tommer mellem hver, Turniper og Ræ-
ber i samme Afstand; men af disse sidste lægges ti
til tolv Frø sammen, hvorefter Raderne dækkes med
Jord. Af knuste eller i Svovelsyre opløste Ben
kan man til de nævnte Rodfrugter med Fordel an-
vende 2 til 300 Pd. paa et Maal Jord, hvis Be-
handling iøvrigt er den samme, som den ved Guano
ansatte. Vil man ved Rodfrugter anvende nogen
af de nævnte Gjødningmidler i en Blanding med
almindelig Kreaturgjødsel, da ansees paa et Maal
Jord det Halve af de her opgivne Vægtmængder
tilstrækkelig sammen med sex til otte Læs a 20
Kubikfod af den Sidste. Vil man derimod anvende
en saadan Blanding til Byg eller Rug, hvorefter
der skal følge et flereaarigt Græsland, da kan man

vistnok med Fordel forøge Mængden af begge Blan-
dingstoffer.

Efter Foranstaltning af Selskabet for Norges
Vel kan man nu i Christiania erholde Guano, der
er aldeles uforfalsket. Fra Udlandet er i de sidste
Aar ligeledes indført Bengjødning, om hvilken man
iøvrigt ikke har nogen Vished for, at den er i til-
værlig Grad ublandet. I Udlandets Bengjødning-
Fabrikker bliver saavel Fedtet som Vinsubstantien i
Benene almindelighed udloget, — det første anven-
des til Sæbe, den Sidste til Vinsfabrikation — og at
Bengjødningen efter denne Medsart vil være langt
mindre virksom, end naar Saadant ikke foretages med
den, vil sikkert være indlysende for de Allerfleste.
Det maa saaledes ansees som et for Norge særdeles
uønskeligt Foretagende, at en Bengjødningfabrik nu
er anlagt i Christiania af Hr. H. Walling, hvor de
forskjellige her omhandlede Slags Bengjødning, uden
at være berøvede nogen for Plantelivet gavnlig Be-
standdel, sælges for særdeles moderate Priser. Man
kan vistnok antage, at ret mange af vore Landmænd
nu indse det Fordelagtige i aarligen at kunne, ved
et virksomt, let transportabelt og forholdsvis billigt
Gjødningmiddel, forøge ofte indtil det Dobbelte
deres Udsæd af Rodfrugter, Byg og Rug, og først
naar denne Sandhed er bleven almenrøst og Til-
bevielsen til at benytte de Fordele, den angiver,
almindelig, vil et Fabrikantlag som Hr. Wallings
kunne drives i en saadan Udstrækning, som man for
Sammes Vigtighed for Landbonæringen i høi Grad
maa ønske.

Hvilke Gjødningstoffer kunne bedst træde istedetfor Guano.

Uddrag af Professor Andersens Foredrag dette
Aar ved et skotsk Landbrugsmøde.

Prisen paa kunstig Gjødning og dennes værende
Værdi ere Spørgsmaal af høieste Vigtighed for Land-
manden. Ved Guanoens stedse stigende Pris har
det fornuftige Brug af Bigjødser faaet langt større
Betydning end tilforn, da Guano kunde erholdes for
rimelig Pris. Da Guanoen i dette Aar atter er
stegen betydeligen i Pris, er Spørgsmaalet bleven
endnu alvorligere; thi det gjælder nu at overveje,
hvorvidt Landmanden længer kan anvende den med
Fordel, og i benægtende Fald, hvilke Stoffer der
med størst Fordel kunne sættes i Stedet. Til Be-
svarelsen heraf er det nødvendigt først korteligen at
ansæe, hvordan Gjødning virker. Efter de alminde-
lige og særskilte Gjødningstoffers Virkning kan man
da bedømme, hvorvidt Guano og andre Bigjødser
opfyldte de Forventninger, man har til dem.

Det store Princip for Anvendelsen af Gjødning
beror paa den Afvælgning, at enhver Plante un-
der sin Væxttid optager en vis Mængde Stoffer, der
ere nødvendige for dens Liv, og disse henter den
dels fra Jorden dels fra Luften. Af Jorden træk-
ker den faste mineralske Stoffer, der udelukkende fin-

des der; af Jorden og fra Luften faar den sin organiske Næring, Vand, Kulsyre, Ammoniak og Salpetersyre, hvilke Stoffe udfordres for at danne den langt overveiende Del af dens Masse, som er forbrændelig. Planterne leve i naturlig Tilstand uden foregaaende Dykning, da Jord og Luft altid indeholde en vis Mængde af de for dem nødvendige Stoffe; og da de enten de, hvor de have voxet eller fortæres af Dyr, saa finde disse Stoffe sent eller tidligt Veien tilbage i Jorden for at gjenneengaa nye Omlob, saa at Produktionen indtil en vis Grændse vedbliver fra Aar til andet. Men naar Dykningen kommer til, saa forandrer Forholdet sig. Afgrøden bortføres fra Jorden og forbruges andetsteds, og skjønt Luften afgiver sine Stoffe ligesaa rigeligen som tilforn, maa dog den næste Dyrvæxt finde et formindsket Forraad i Jorden af de Stoffe, som skal trækkes af den. Den nødvendige Følge bliver, at hvis Planternes Afhøstning og Bortførsel vedbliver, maa Mængden af brugbare Stoffe i Jorden aftage, indtil de tilfids indskrænkes saaledes, at de ikke mere staa til for at ernære en Afgrøde. Jorden siges da at være udmattet. Vil man gjenoprette den saaledes udmattede Jords Gyne til at bære, maa den tilbagegives vegetabiliske Stoffe eller dyrisk Gjødsel, der for en stor Del bestaar af vegetabiliske Stoffe. Dette er den simpleste, ældste og mest benyttede Maade at gjødse paa, og tillige den ene mulige, saalange man ikke kender de Grundsætninger, ifølge hvilke Gjødsling virker. Men efterat Videnskaben har lært os ikke at anse den animaliske Gjødsel som et afluttet Hæd, men derimod at taxere Virkningen af hver enkelt af dens Bestanddele, saa vide vi, at nævnte Gjødsel ikke er mundværkelig i ethvert Tilfælde, men kan indtil en vis Grad erstattes af andre Stoffe.

Grænser man nøiere efter Aarsagen til den aftagende Frugtbarhed hos Jord, hvoraf flere Afgrader ere tagne, vil man sjælden finde at den mindre Frugtbarhed grunder sig paa en almindelig Mindskning i alle de nødvendige Stoffe, men gjerne paa Mangel af et eller flere Stoffe, som borttages af flere lige paa hverandre følgende Afgrøder, medens Forraadet af de øvrige Stoffe forbliver tilstrækkeligt. Derfor beror Jordens Frugtbarhed ei saameget paa de Stoffe, som findes til Overflod, som langt mere paa dem der mangle, og hvis Trængselse gjøre de øvrige virkningsløse og saaledes uden Gavn; thi Planter kan ei udvikle sig uden afpasset Tilgang paa alle Bestanddele. Jord i denne Tilstand fordrer saaledes ikke nødvendigen dyrisk Gjødsel, men kan paanytt sættes i Stand til at give rige Afgrøder ved at tilsættes et eller flere manglende Stoffe, som da benævnes speciel Gjødsel. Behandlet saaledes vil Jorden indtil en vis Tid beholde sin gjenbundne Frugtbarhed, men bliver i Længden atter ufrugtbar, selv om man vedbliver med Tilsætning af samme Gjødseffstoffe. Jorden, saaledes udtrykker man sig gjerne, har da tabt sin Kraft, naagt den virkelige Aarsag ligger deri, at Forraadet paa et andet Stof er udtømt, som ligeledes maa erstattes med Gjødsling.

I Alt, hvad hidtil er anført, er det forudsat at Spørgsmaalet kun gjaaldt en vis middelmådig

Grad af Frugtbarhed, lig som almindelig Jord kan antages at have i sin Naturtilstand. Men Dykningens Maal gaar langt ud over den Bærterlighed, som Naturjorden præsterer uden fremmed Hjælp, og det er klart at den rigere Udfastning altid kan tilveiebringes ved en saa rigelig Paaførsel af animalisk Gjødsel, at der findes fuldt op af samtlige de Stoffe, som forffjellige Værter behøve. Men ogsaa uden animalisk Gjødsel kan Maalet naaes, hvis, (og det indtræffer ofte), enkelte Bestanddele forud ere tilstede i rigelig Mængde, men de kunne ikke virke af Mangel paa et eller flere Stoffe. Sæt f. Ex. en Jord som har Overflod paa samtlige Værternes Mineralstoffer, men ingen Ammoniak eller andet kvælstofholdigt Stof. Afgrøden bestemmes her af den Mængde Ammoniak som Planten i sin Udviklingstid kan trække af Luften, men den vilde betydeligen foreges ved en Digjødsel, som alene indeholdt dette Stof. Saaledes kan det ogsaa være Tilfældet, at netop hvor Staldgjødsel rigeligen anvendes, kan en Digjødsel have megen Indflydelse, thi medens Staldgjødslens vifsnok indeholder Planternes oprindelige Bestanddele, maa dog derfra drages de Stoffe, som Dyret har tilegnet sig, og disse Stoffe maa det altid være fordelagtigt at erstatte.

(Fortsettes).

Peruvianff Guano.

Den paa nyt hjemforskrevene Guano er nu kommen og sælges som før efter 3 Spd. 40 p Kontant for 100 R. Ligeledes leveres af Mallings Bengjødning til Fabrikpris. Joh. P. Olsen. Skippergaden No. 4

Christiania Kornpriser.

indenlandsk

Hvede, 3 1/2 a 5 1/2 Spd. Intet solgt.

Rug, 0 0 Intet solgt.

Veg, 15 R a 18 R.

Avre, 9 R a 11 R.

udenlandsk

Rug østersøist 210—212 Pb. 4 1/2 a 4 3/4 Spd.

Rug dansk 202—204 Pb. 4 Spd.

Veg dansk 186—188 Pb. 19 R 12 p a 4 Spd.

Hvede dansk 208—212 Pb. 6 1/2 a 7 Spd

Erter dansk 4 Spd. 72 p.

bo. østersøiske 6 Spd.

Christiania Fiskepriser.

Sild, Rjomb. 6 1/2 Spd. pr. Ib.

Sild, stor Rjb. 6 Spd. pr. Ib.

Sild, smaa bo. 4 3/4 a 5 Spd. pr. Ib.

Sild, stor Christ. 4 1/4 a 4 3/4 Spd. pr. Ib.

Sild, smaa bo. 16 R a 18 R.

Storset 7 R. pr. Bog, a 7 R 12 p.

Middelfet 1 Spd. a 1 Spd. 6 p pr. Bog.

Smaaset 4 R 12 p pr. Bog.

Rodsklar 7 R a 7 R 12.

Udgiverens Adresse:

Proprietær Schrøder. Bøll i Bærum.

Følgeblad til Skilling-Magazinet.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.